N°. 27. **A°. 1839.**

WOENSDAG, den 3den APRIL.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 29 Maart 1839.*

Heden zijn in *Ondertrouw* opgenomen: MARTINUS MAURITZ ALEXANDER COUPIJN, Weduwenaar van HENRIETTE ALEXANDRINA ZELDER en JEANNETTE ELISABETH WIEGANDT, beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,

T. M. SCHOTBORGH.

MENGELWERK.

DE KONIJNENHOLEN OP HET KERKHOF.

Vijf uren des avonds had juist de kolk van het stadshuis te *Baden-Baden* geslagen, toen de deftige Spackmann, waard van den alombe-roemden *Zwarten Arend*, de dubbele deuren eener zaal, waarin zich een twintigtal vrolijke en hongerige gasten bevond, met gepaste waardigheid opende, en tot algemeen genoegen aankondigde, dat het eten op tafel stond.

De oude baron van Spilaw stond het eerst op, de stukken op zijn schaakspel door elkander stootende, met het ongeduld van eenen speler, wiens spel slecht staat: zijn vriend, docter Martineau, volgde hem, evenwel niet zonder hem op een' zegevierenden toon te doen opmerken, dat hij twee minuten later *mat* was, waarna onze Esculaap, in weerwil van zijne jicht en den last van zestig jaren, met al de ouderwetsche beleefdheid van eenen Franschen uitgewekene, zijne hand bood aan de dames, aan welke, voor het eerst van het saizoen, door eenige jonge lieden, aan het andere eind der zaal in een levendig gesprek gewikkeld, de gewone oplettendheid niet werd bewezen.

»Ik wed, dat die heeren over de jagt spreken," zeide lagchende, en hard op genoeg om door hen te worden gehoord, de jonge gravin van Limburg, welker borduurwerk niemand had gedacht op zijne plaats te zetten.

»Gij hebt groot gelijk mevrouw," antwoordde Frederik van Lowenstein, jong Pruissisch officier, tot wien in het bijzonder dit verwijt scheen gerigt: » en zie hier den schuldige, die u nederig om vergiffenis smeekt," vervolgde hij haar, ten einde zijn verzuim te doen vergeten, den arm aanbiedende. De schoone gravin glimlachte en liet zich door Frederik in de eetzaal geleiden.

In den beginne hoorde men slechts het eentoonig geluid der borden en glazen, maar vervolgens wisselde men eenige vrij onbeduidende woorden, die veelal de belangrijke gesprekken voorafgaan.

»Gij wilt dus weten, mevrouw, » zeide op eenmaal Frederik tot de gravin van Limburg, die naast hem was gezeten, » waar ik den nacht heb doorgebragt. Het was juist dit, dat ik bezig was aan lord Hellis te verhalen, toen gij ons op zulk eene bevallige wijze onze onbeleefdheid hebt doen gevoelen."

»En gij kunt oordeelen," merkte lord Hellis met eene buiging op, »hoe belangrijk dit verhaal is, daar het ons de tegenwoordigheid der dames heeft doen vergeten."

»Gewis eene of andere akelige geschiedenis?" vroeg de gravin, met eenen bevalligen spotachtigen glimlach.

»Eene ware nacht van Udolfo," hernam Lowenstein. »Maar zie eens, hoe hard gij mij behandelt; elken dag verklaart gij ons den oorlog over eenen hartstogt, die, naar gij zegt, ons gestadig bezig houdt, en waaraan al onze gesprekken zijn gewijd, en nu dwingt gij mij om u nieuwe wapenen te verschaffen, door een onderwerp, dat u verveelt, zelve weder op het tapijt te brengen."

»Wij luisteren;" riepen te gelijk al de gasten uit.

»Gij raadt niet," begon Frederik, »aan welk eene soort van jagt ik de voorkeur geef."

»De eendvogelen-jagt?" vroeg iemand.

»Wel foei! welk een tijdverdrijf!" riep Lowenstein uit. »Gij staat half in het water en hebt geene andere lommer, om u tegen eene brandende zon te beschutten, dan eenig ellendige biezen; gij doet daar rhumatieke pijnen op, die gij nooit weder kwijt raakt; soms treft gij een verradderlijk moeras aan, waarvan de bedriegelijke oppervlakte met eene korst is bedekt, en dit alles, waarvoor? voor een mager gevogelte, dat noch reuk noch smaak heeft."

»Misschien is het de lange of de klopjagt?" vroeg een ander.

»Volstrekt niet," antwoordde Frederik, »Daar gij het niet raden kunt, zal ik het u maar zeggen. Het is de jagt met fretten. Al lacht gij mij nog zoo uit, zal ik openlijk bekennen, dat dit mijn zwak is. Niemand is gelukkiger dan ik, wanneer men mij eene dergelijke expeditie voorstelt. Geen last hoegenaamd, geen vermoeijend gepak bederft u het genoegen. Weet gij, waar zich een hol bevindt, waarvan de wroetende bewoners u zelve den toegang aanwijzen, — over dag, des nachts, wanneer gij wilt, slaat gij het beleg voor de sterkte. Om te overwinnen hebt ge slechts te zwijgen, want, even als een bekwame generaal, die eene citadel wil overrompelen, hebt gij eene groote voorzigtigheid noodig. Niets beweegt zich nog in de onderaardsche en in slaap gewiegde stad.... Uw fret gaat als veldondekker vooruit. Als een voorzigtig mineur glijdt hij, zonder het minste gerucht, onder de sombere gewelven dier kronkelende wegen; intusschen begint uw hart te kloppen: onbewegelijk, aandachtig toeziende en luisterende, wacht gij met angstig ongeduld, dat het sein van den strijd gegeve worde. Vijf minuten verloopen aldus, terwijl gedurig eene nieuwe en grootere ontroering uwe zinnen bevangt. Eensklaps hoort gij een dof gekraak, even of onder uwe voeten een krater smeulde. Geen twijfel meer, het alarm is gegeven; in zijne laatste verschansingen overrompeld, vlugt de vijand in verwarring en ijlt naar de poorten; dan valt gij aan, vol vuur, als eene reserve van versche troepen, en de vlugtelingen onder een welonderhouden geweervuur verpletterende, rigt gij onbarmhartig een vreesselijk bloedbad aan.

»Bravo!" zeide de baron van Spilaw, terwijl Frederik even ophield om adem te halen, »zoo ik mij niet bedrieg, zoudt gij niet onaardig een Spaansch *bulletin* redigeren."

»Sedert dat ik mij te *Baden* bevind," vervolgde onze jager, » heb ik niet veel gelegenheid gehad om aan mijne geliefkoosde liefhebberij te voldoen. De groot-hertog heeft veel wild, doch ongelukkig is hij duizendmaal jaloerscher daarop dan Bartolo op Rosine; ook betreurde ik dezer dagen mijnen zoo aangenaam doorgebragten tijd, toen ik, als eenvoudig page, te *Potsdam*, de uren van de wacht verkortte, met in het park op de konijnen van onzen goeden Koning Willem jagt te maken; doch een eerlijke strooper, wiens kennis ik onlangs hebt gemaakt, stelde mij eene partij voor, die mij ongemeen welgevallig was. Op twee uren afstands van hier, naar de zijde van *Carlsruhe*, ligt de aloude *Abdij van Eberfeld*, aan den zoom van een bosch; in eene streek vol wild. Mijn geleider bood mij aan, mij daarheen te brengen, maar op eene voorwaarde, namelijk, dat ik aan niemand het doel van onzen togt zou bekend maken, en dat wij alleen, en bij het eerste maanlicht dien zouden ondernemen.»

»En gij zijt medegegaan?» vroeg de gravin, op eenen verwijtenden toon.

»Welk eene dwaasheid! om u met een' man te wagen, dien gij naauwelijks kent! gij zijt waarlijk al te onvoorzigtig.»

»Gij zoudt mij nog veel meer verwijten doen,» zeide Lowenstein, de teedere belangstelling der gravin met eenen dankbaren blik beantwoordende zoo gij dien man gezien hadt. Verbeeld u iemand van vijf en een halven voet, met schuinsche blikken en van een krachtigen ligchaamsbouw; eene soort van roover, niets ter wereld vreezende altijd van top tot teen gewapend, die even opgeruimd op zijnen evenmensch als op eenen haas zou schieten, en gij zult u maar een zeer onvolmaakt denkbeeld van mijnen achtenswaardigen vriend, Horatio Schemnitz, vormen; overigens is hij een zeer braaf man, een slaaf van zijn woord, vol gevoel van eer en getrouw, even als een Navarresche bandiet, en niemand nederschietende, die hem niet in het uitoefenen van zijn beroep stoort.»

»Maar die man heeft, zoo ik hoop, geen voet hier gezet?» vroeg de verschrikte gravin.

»Gisteren avond ten elf ure," zeide Frederik, »was het volle maan; en juist las ik de *Roovers* van onzen onsterfelijken Schiller, toen de strooper zich voor mijn oog vertoonde. Maar ditmaal had hij, waarschijnlijk uit beleefdheid voor de dames, geen wapen bij zich; zijne gansche bagaadje bestond in een' grooten linnen zak, een twintigtal tasschen voor de konijnenjagt en twee uitmuntende fretten. In een oogenblik waren wij te paard gestegen; ik had mijn geweer en hij zijn jagtgereedschap op zijde. Wij gaven onze paarden de sporen en reden de stad uit. Spoedig troffen wij zeer slechte zijwegen aan. Nu eens beklommen wij steile heuvels, dan weder daalden wij in diepe bergkloven, en zagen, even als de *Zwarte Jager* van Burger, boomen, bergen en valleijen achter ons vlugten. Sedert eenen geruimen tijd reden wij aldus, toen, op de helling van eene hoogte gekomen, door een groot sparrenbosch overschaduwd, eene besloten ruimte. door hooge muren omringd, achter welke zich de bouwvallen van een aloud klooster vertoonden, ons het eindperk onzer reis aanwees. De aanblik dezer ruïne was zoo woest en vreemd, dat ik Horatio tot tweemalen aanschouwde. vreezende in hem het signalement van Schubry te herkennen."

»»Gelooft gij aan spooken?»» vroeg plotseling mijn ginds, onze paarden onder het overblijfsel van een dak vastmakende.

»»Even zoo als gij aan betooverde hazen gelooft," antwoordde ik."

»»In dit geval, volg mij.»» Daarop zich tusschen de struiken eenen weg banende, begaf hij zich naar een gebouw, hetwelk ik voor eene oude kapel herkende.»

»»Wel, waarheen leidt gij mij toch!»» vroeg ik, met eenige verwondering; »»ik dacht, dat een jager alleen op *St. Hubertus dag* de mis moest hooren! Deze kerk is gewis zeer merkwaardig om te zien, daar het licht door deze gotische gewelven tot ons komt; ziedaar heerlijke nissen; het altaar is nog in vrij goeden staat; en zoo ik mij niet bedrieg, zie ik nog overeind een zeker aantal koorstoelen; — maar wat komen wij hier doen, en welke dienst zullen wij vieren!»

»»Eene lijkdienst, »» antwoordde Schemnitz. En daarop eene vermolmde deur, achter het koor verborgen, met den voet openstootende, bragt hij mij, zonder verder een woord te spreken, op het kerkhof der abdij. Gij hebt allen *Robert le Diable* gezien, niet waar? gij herinnert u de decoratie van het derde bedrijf, wanneer Bertram de schimmen der nonnen opwekt?

Nonnes, qui reposez, etc.

Wel nu, het was juist hetzelfde, behalve de heerlijke partitie van Meijerbeer; eene menig te tomben met uitgewischte grafschriften; reusachtige steenen, half onder het welig gras bedekt, een geheel geslacht rustende in het stof, puinhoopen van eenen dag verloren te midden der puinhoopen eener gansche eeuw! Ik was in eene diepe mijmering verzonken. Het geheimzinnig maanlicht, de schaduw van eenige cypressen, als dorre geraamten door den akelig ruischenden wind heen en weder geslingerd, terwijl de nachtuil, als een verdwaalde reiziger, van verre zijn klagend geschreeuw liet hooren, de kalmte van den nacht, de ontzagwekkende eenzaamheid der plaats, dit alles had mij in eene fantastieke bedwelming gewiegd, en mijne gedachten waren zoo ver van Horatio verwijderd, dat ik zijne afwezigheid niet bemerkte, voordat ik hem eensklaps weder aan mijne zijde zag.

««Zijt gij gereed?»» vroeg hij; ««zij zijn allen binnen.»»

»«Allen binnen! en van wie spreekt gij toch?»

««Van de konijnen, die uit grazen waren.»

««Hoe dat!»» riep ik vol verbazing uit, ««zijn wij hier ter plaatse onzer bestemming?»»

««De vos bekommert zich weinig, waar zijne prooi haar nest heeft. Ziedaar reeds vele jaren, dat de konijnen hier huisvesten, zonder dat iemand ze nog verjaagd heeft; zoo groot is het bij-

geloof der arme wereld, en daar deze plaats droog, rustig en wel beschut is, ten noorden aan kreupelhout, en ten zuiden aan vruchtbare vlakten grenzende, zoo hebben zij er zich al ras ongemeen vermenigvuldigd.»»

»» Inderdaad was het gansche kerkhof niet anders dan een reusachtig konijnenhol, talrijke en gebaande paden kruiste zich in alle rigtingen, even als de straten eener welbevolkte stad. Op zijde van iederen grafsteen zag men eene menigte openingen, en de grond, aan alle kanten doorwroet, weêrgalmde onder onze voeten, even als een terrein, dat geheel en al ondermijnd is.»

»» Laten wij anderen hunne dwaze vooroordeelen,» »vervolgde mijn gids.

»» Zijn de konijnen hier zoo goed niet, als elders? Integendeel, zij zijn dikker en vetter, daar zij niet gestoord worden; en de burgers van *Baden* en *Carlsruhe*, die de konijnen van mij koopen, en gelukkig niet weten, van waar zij komen, bekennen daarom ook, dat zij beteren smaak dan alle anderen hebben.»»

»» Dit is derhalve uw jagtterrein?»»

»» Zeg liever mijne provisie-kast; want sinds tien jaren heb ik hier den kost voor mijn huisgezin gewonnen.»»

» Aldus sprekende, geleidde hij mij naar eene tombe, die mij nog meer doorwroet dan de overige toescheen; en aanstonds ieder gat digt stoppende met de tot dit einde medegenomen jagttasschen, liet hij er slechts twee of drie open. Tot dusverre zal ik bekennen, dat de akelige somberheid der plaats mijne liefhebberij had doen bedaren, maar deze toebereieselen wakkerden haar, ondanks mij zelven, weder aan, en de twee fretten waren niet opgejaagd, of het geweer in de hand, en op het graf van den abt staande, was ik slechts op de verdediging van mijnen post bedacht. Het gevecht werd ras levendig, maar was van een zonderling gerucht vergezeld, iets vreesselijks en afgrijsselijks, waarvan men zich geen denkbeeld kan maken. Nu eens was het eene vermenging van vreemde geluiden, een gekletter van menschenbeenderen, dan weder een dof geluid, gelijk de laatste schop aarde, die men, om afscheid van eenen geliefden doode te nemen, op zijn kist werpt.»

»En gij had den moed om te schieten?» viel eene dame Frederik in de rede.

» Eerst schoot ik vrij onbehendig; maar de eerste ontroering eenmaal voorbij zijnde, werd ik eindelijk mij zelven meester, even als een jong en ongeoefend soldaat, die zich aan het vuur gewendt; en toen de ontluikende dageraad ons waarschuwde, dat het voorzigtig was om terug te trekken, telden wij twee en tachtig dooden. Ziedaar, mevrouw," vervolgde de jager, » de geschiedenis van den ganschen nacht, dewijl gij verlangdet te weten, waar ik dien ben doorgebragt."

» Het verhaal is zeer vreemd," antwoordde de gravin, »maar ik blijf niet te min bij mijne meening, dat het dwaas van u was gehandeld; zelfs vind ik uw gedrag niet vrij van zekere ijdelheid, daar gij u vermeet het geloof van anderen te bespotten. Weet gij wel, mijnheer, dat het eene ware heiligschennis is de asch der dooden te verontrusten; en zoo al die toornige schimmen, wier rust gij eenmaal gestoord hebt, eenmaal de uwe kwamen storen!"

» Inderdaad," zeide Frederik, »dit herinnert mij aan het standbeeld van den kommander en aan het gastmaal van Don Juan; maar wat mij eenigzins gerust steld, is, dat van de twintig personen, die hier aan tafel zitten, er geene vier zijn, die niet mijne medepligtigen zijn geworden.'

» En hoedat?" vroeg een ieder, zijnen buurman angstig aanziende.

» Omdat gij allen met de meeste graagte van die konijnen-pastij hebt gegeten," riep Lowenstein uit, eene ledige schotel aanwijzende; en aanstonds zijne plaats verlatende om zich aan de verontwaardiging der gasten te onttrekken, verdween hij, beladen met de verwenschingen van het gezelschap.

» Zoo wij eene wraak bedachten...." stelde de docter voor, toen Frederik vertrokken was. »Wij moesten hem ook eene pots spelen, om ons braaf ten zijnen koste te vermaken."

» Ja, ja, wij moeten ons wreken," riepen de dames als uit éénen mond; en terstond beraadslaagde men, hoe men daarin zou te werk gaan.

Het denkbeeld, dat zich als van zelf opdeed, was om Lowenstein schrik aan te jagen, of ten minste om eenen moed, waarvan men wonderen verhaalde, op de proef te stellen. Men besloot derhalve eenparig, om eene gedeelte van den volgenden nacht aan eene geestverschijning toe te weiden. Vooral bepaalde men zich tot dit plan, omdat de volvoering daarvan door eene gewigtige mededeeling van Spackmann gemakkelijk werd gemaakt. Daar het hôtel vroeger aan den markgraaf van Anspach, wiens rentmeester hij was, had toebehoort, kende hij beter dan iemand de inrigting van al de vertrekken. Men vernam door hem, dat de kamer gelijk vloers, door den jongen officier bewoond, juist boven de oude keuken van het hôtel, te voren eene dienstboden-kamer was geweest; dat in eenen hoek van den vloer een luik was, geleidende naar eenen verborgen trap. Derhalve was het zeer gemakkelijk om, met die eenvoudige kennis de locatiteit, op ieder uur van den nacht toegang tot dit vertrek te hebben.

De voornaamste bepalingen afgesproken zijnde belastte zich lord Hilles met de verdeeling der rollen en der costumes, als ook met de verdere toebereidselen. Van de tijdelijke afwezigheid van Frederik gebruik makende, ging hij diens kamer verkennen; en daar hij wist, dat Lowenstein nooit sliep, zonder zijne wapenen naast zich te hebben, deed hij, even als meermalen in een tweegevecht geschiedt, waarin men zijne maatregelen zoodanig neemt, dat de pistolen slechts met los kruid zijn geladen; hij nam al de noodige voorzorgen om een ongeluk te voorkomen; zonder echter iets te veranderen, dat te veel in het oog liep, om den argwaan van zijnen vriend niet te wekken.

Ten half twaalf ure, tijdstip tot de bijeenkomst bestemd, was ieder op zijn' post, en, hetgeen zelden het geval is in eene zamenzwering, waaraan vele menschen deel nemen, had niemand het geheim verraden.

Eerst kwam de docter, belagchelijk in een groot bedlaken gewikkeld, dat hem van het hoofd tot de voeten even als een doodkleed bedekte.

Vervolgens zag men eene reeks van spoken op dezelfde wijze gekleed.

Maar het schrikwekkendste spook van allen was een reusachtige monnik van de orde der *Witte-Penitenten*, die onder zijne kap vurige en toornige oogen rolde.

Zoodra de stoet in het vertrek, onmiddelijk beneden dat van Lowenstein, was aangekomen, hield [illegible] halt, in de diepste stilte: de dames rang[illegible] in eenen kring beneden aan den trap [illegible] woord te missen. Met het slaan van [illegible] werden de waskaarsen uitgedoofd, in de pl[illegible] welke men pitten van hennep met brandewijn [illegible] zout doorweekt, gebruikte; waarna men zac[illegible]s begon het luik op te tillen, hetwelk aan Lowenstein onbekend was.

Deze sliep reeds sedert twee uren ten minste, in eene zachte rust gewiegd, de vermoeidheid van den vorigen nacht vergetende.

Op eens drukte eene akelige nachtmerrie op zijne beklemde borst: het scheen hem toe, dat eene holle en onderaardsche stem hem bij zijnen naam riep, terwijl een somber licht de duisternis zijner kamer verdreef.

Hij werd met schrik wakker, zijne ontroering aan eenen droom toeschrijvende, doch welke was niet zijne verwondering, toen hij door zijne halfopen gordijnen eene ijsselijke geestverschijning gewaar werd.

Neen, het was geenszins de begoocheling zijner verbeelding, het vertrek was inderdaad door eene flaauwe en akelige schemering verlicht, en op eenige schreden van zijn bed stond een afgrijsselijk spook, dat duidelijk de volgende woorden uitsprak:

»Lowenstein! Lowenstein! schenner der graven, — bid voor uwe ziel!"

Bij deze herhaalde en plegtige waarschuwing, die hem, ondanks zich zelven, aan het bedrevene in den vorigen nacht herinnerde, overviel Frederik een hevigen angst. Een klam zweet deed zijne leden rillen en zijne haren rezen te berge, zonder dat hij in staat was zijnen schrik te bedwingen; vreesselijk oogenblik van duizeling, waarin de denkbeelden elkander weifelend bestreiden, het bloed met snelheid naar het hart terugstroomt, en waartegen het sterkste gestel vruchteloos kampt!

Inmiddels gingen de spoken een voor een statig voorbij, toen eindelijk de beurt aan den grooten monnik kwam.

Terug! mensch of duivel!" riep Lowenstein uit, met eene stuiptrekkende hand zijne pistolen vattende, die hij verzekerd was zelf te hebben geladen; « terug!" en daar de monnik steeds voortging, loste hij de twee pistolen te gelijk.

Het onkwetsbare spook deed eene schrede vooruit; en, twee kogels met verachting op het bed nederwerpende, ging hij voor de derde maal de noodlottige woorden herhalen, toen een vreeselijke, hartverscheurende gil weêrgalmde — Frederik van Lowenstein was niet meer! en lord Hilles (deze was het, die de rol van den monnik speelde) drukte slechts een lijk in zijne armen, dat de wanhopige zorgen van den docter te vergeefs trachtten weder in het leven te roepen.

DE CHINESCHE MUUR.

De heer Brouguiere, het opperhoofd der Katholieke zendelingen in *Korea*, welke het Chinesche Rijk, in Chinesche kleeding en door Chinesche Christenen ondersteund, voor het grootste gedeelte doorreisde, geeft de volgende beschrijving van den beruchten Chineschen muur. Dezelve heeft niets merkwaardigs dan zijne lengte, welke vijf honderd mijlen bedraagt, was vroeger met thans afgevallen tigchelsteenen bedekt, en vormt de grens van drie of vier provincien, die elk op zich zelve in *Europa* een aanzienlijk Koningrijk zouden uitmaken. In de vlakten en dalen is hij meer regelmatig gebouwd, dertig à veertig voeten hoog en van borstweringen voorzien; op de bergen, geloof ik, dat hij gemiddeld niet hooger is dan tien voeten; ook vertoont hij zich aldaar slechts als eene opgeworpen aardhoogte, met vele vooruitspringende hoeken, en wordt door niemand bewaakt; maar, al werd ook aan de vele poorten, tot gemak der reizigers aangebragt, het toeverzigt door de aldaar geplaatste wachten niet, gelijk thans, nagenoeg verwaarloosd, dan nog zou het zeer gemakkelijk vallen ten gevolge der verwoestingen, welke de tijd aan dezen muur heeft veroorzaakt, binnen denzelven, zoo door beklimming als anderzins, te geraken.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, 29 Maart 1839.

Het bloote *ERF*, gelegen aan de *Heeren-* en uitkomende aan de *Wagewegstraat*, bekend onder La. B. No. 95, aankomende DAVID D'ARON JESSURUN. — *f 385.* — A. DE RANDAMIE.

Het bloote *ERF*, gelegen als voren, bekend onder La. B. No. 96*b*., aankomende DAVID D'ARON JESSURUN. — *f 450.* — A. M. FERNANDES.

ADVERTENTIËN.

Uitgaande Regten.

De Administrateur van Financien, brengt ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de prijzen, waarnaar de Uitgaande Regten, der gedurende het *Tweede Kwartaal* dezes Jaars, dezer Kolonie uittevoeren Produkten, zullen geheven worden, zijn bepaald als volgt:

Van de *SUIKER* op ($7\frac{1}{2}$) *Zeven en een halve Centen.*
» » *HEELE KOFFIJ* op (24) *Vier en twintig* Centen.
» » *GEBROKEN KOFFIJ* op (16) *Zestien* Centen.
» » *SCHOONE KATOEN* op (31) *Een en Dertig* Centen.
» » *VUILE KATOEN* op ($15\frac{1}{2}$) *Vijftien en een halve* Centen.
» » *KAKAO* op (12) *Twaalf* Centen per pond Amsterdamsch gewigt.

Paramaribo, den 30 Maart 1839.
De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

Departement *Paramaribo*

DER

MAATSCHAPPIJ: Tot Nut van 't Algemeen.

. ALGEMEENE VERGADERING op Maandag den 15den April e. k., des avonds ten $7\frac{1}{2}$ ure, in de Zaal van het WAAGGEBOUW.

BALLOTAGE: De Heeren Mr. A. KIKKERT SCHOTBORGH en C. L. G. VAN AMSON.

Verslag van den Penningmeester over het geldelijk beheer tot en met den 28 Februarij 1839.

VOORLEZING: De Secretaris.

Uitreiking van een Eerbewijs aan FREDERIK PETRUS BIJDERHAND.

(14780) *S. F.* ZWART LAKENSCHE ROKKEN, BLAAUW-, BRONS- en ZWART DITO, JASSEN en BUISJES; — te bekomen bij

A. J. POSNANKI.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten Maart, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt. F. F. Nickerson, van Wilmington; hebbende 26 dagen reis.

UITGEZEILD.

Den 1sten dezer, de Fransche Oorlogs-Stoombrik *LE COURSIER*, onder bevel van den Scheeps-Luitenant LE BRUN.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.